

عنوان مقاله:

تحلیل عوامل تعیین کننده توسعه فضایی شهری در ایران (نمونه: شهرهای مشهد و شیراز)

محل انتشار:

دومین کنگره بین المللی سازه، معماری و توسعه شهری (سال: 1393)

تعداد صفحات اصل مقاله: 10

نویسندگان:

سلمان حیاتی - کارشناس ارشد جغرافیا و برنامه ریزی شهری

محسن رستگار - دانشجوی دکتری جغرافیا و برنامه ریزی شهری و مشاور جوان معاونت خدمات و محیط زیست شهرداری مشهد

آسیه اسماعیلی - دانشجوی دکتری جغرافیا و برنامه ریزی روستایی دانشگاه فردوسی مشهد

محمد امین عطار - دانشجوی دکتری جغرافیا و برنامه ریزی شهری دانشگاه محقق اردبیلی

خلاصه مقاله:

در دنیای امروز ابزارها و تکنیکهای برنامه ریزی شهری پیشرفت بسیار زیادی داشتهاند؛ لذا، نظریه پردازان برنامه ریزی شهری از مدل‌های مختلفی جهت سنجش توسعه فضایی شهرها استفاده می کنند. پژوهش حاضر از نوع توصیفی/تحلیلی می باشد، که هدف، بررسی عوامل تعیین کننده توسعه فضایی شهری به تفکیک دو شهر مشهد و شیراز در ایران، بین سالهای 1375 تا 1390 با اساس از روش رگرسیون وزنی جغرافیایی (GWR) میباشد. مطابق با ادبیات اقتصادسنجی فضایی، از این روش زمانی استفاده می شود که ناهمسانی فضایی وجود داشته باشد. به عبارت دیگر، مزیت این روش در قابلیت برآورد تغییرات ضرایب رگرسیونی برآوردی در طول فضا است. با توجه به این مورد به نظر می رسد نمی توان یک رابطه برای آن ها تعریف نمود، مدل تصریح شده با این روش برآورد گردیده است. بر اساس نتایج بدست آمده پتانسیل بازار و هزینه های عمرانی در دو شهر مشهد و شیراز اثر مثبت و جمعیت پایه فقط در شهر مشهد اثر مثبت داشته و در شهر شیراز دارای اثر منفی است. سرمایه انسانی و نسبت صنعت به خدمات نیز اثر منفی بر توسعه فضایی شهری این دو شهر داشته اند. تأثیر منفی جمعیت پایه در شهر شیراز نیز منطبق با فرضیه همگرایی است. در عین حال، فرضیه ناهمسانی فضایی برای متغیر پتانسیل بازار پذیرفته می شود. به این ترتیب، اثر پتانسیل بازار بر توسعه فضایی شهری در دو شهر مشهد و شیراز یکسان نبوده و تأثیر این عامل بر روی گسترش فضایی شهر مشهد نسبت به شیراز بیشتر است.

کلمات کلیدی:

توسعه فضایی شهری، تحلیل فضایی، رگرسیون وزنی جغرافیایی، شهرهای مشهد و شیراز

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/353933>

